

“ ся си утрудилъ! ты си весь вода. Послѣ ка-
“ то обрисваше съ бѣла-та си карпа чело-то
“ и страны-те му, цѣлуваше го.

Но отъ нѣколко время Виргинія ся осѣ-
щаше безпокойна отъ една неизвѣстна болестъ.
Красни-те ѳ сини очи нестрѣхася съ черниви
Цвѣтъ-атъ ѳ пожелтяваше; и едно безсиліе на-
лагаше всичко-то ѳ тѣло. Свѣтлость-та не бѣ
вече чиста верху чело-то ѳ, нито подсмива-
ніе-то верху устиѣ-те ѳ. Гледаше я нѣкой нечая-
нно весела безъ радость и печална безъ скорбь.
Бѣгаше отъ неповинны-те игры, веселы-те си
работы, и сообщеніе-то съ возлюбленны-те
нейны другари. Заблуждавашеся горѣ и долу
въ най пусты-те мѣста околъ жилище-то, и
тражаше вредомъ, и не находаше нигдѣ по-
кой. На времени като гледаше Павела, тича-
ше камъ него съ забавленіе; послѣ щомъ на-
ближеше, обладавашеся нечаянно отъ утѣсне-
ніе; желти-те ѳ страни причервявахася, и очн-
те ѳ не дерзноваха да погледнатъ постоянно
камъ неговы-те. Павелъ ѳ казуваше: “ Трава-
“ та покрыва брегове-те, птицы-те нѣятъ, и
“ когда тя гледатъ; вси ся радуватъ околъ
“ ти; ты само си прискорбца. „ и искаше да я